

MISHKA mergea prin zăpadă.
Urme mici rămăneau în spatele lui — una după alta, una după alta.

Plecuse de acasă chiar în acea dimineață,
când zorii începuseră să lumineze fereastra.
Plecuse de la Elisabeth, mica lui stăpână,
o fetiță poruncitoare și îmbufnată.

El era un ursuleț. De pluș.

Avea interiorul lăbuțelor de catifea roz,
doi nasturi sidefați în loc de ochi și
trei noduri de lână în loc de nas.

Se trezise trist și dezamăgit. Elisabeth nu era deloc drăguț. Îi trebuiau douăzeci și cinci de jucării deodată ca să se joace și, dacă nu-i mai plăcea de tine, începuse să te scuture și te arunca de colo-colo prin cameră. Nu-i păsa dacă rămânea cu câte o lăbuță în mână.

— M-am săturat să fiu jucărie aici, mormăise Mișka, ștergându-se cu lăbuțele la ochi. Înainte de toate, eu sunt un urs. Vreau să plec, să mă plimb și să fac ce-mi place, fără să suport toanele unei fetițe.

Cu toate că era cald în cameră și plăcut — atunci când Elisabeth dormea — Mișka fugise, ieșind pe ușa păsicii.

Încercă în toate felurile până își pierdu răbdarea.

— Ce borcan nesuferit! zise el și-i dădu un șut. Du-te unde ai vrea!

Borcanul se rostogoli până se lovi de o piatră și capacul se desfăcu.
Ulte și mierea!

— Mmm, mmm, făcu Mișka gustând din miere. Ce frumosă e viața
în pădure! N-o să mai fiu niciodată o jucărie, nici gând!

— Hei, hop, tralalal! cânta Mișka mergând mai departe.
E foarte distractiv să fiu un urs care se plimbă în pădure.
Nu mai vreau să fiu niciodată jucărie.

La rădăcina unui copac, unde zăpada se topise cu totul, găsi
un borcan cu miere. Fără îndoielă, pierdut de o femeie pe când
se întorcea de la piață. Dar borcanul era închis și Mișka
nu știa cum să desurubeze capacul.